Hidasi Judit

Szerelmem Lapjai

Publio

Szerelmem Lapjai

kiadatlan novellák

Hidasi Judit

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Szinte ilyesztő a gondolat, hogy több mint húsz éve írok már a szerelemről. Kiismerni soha nem akartam, inkább csak akartam őt. Őt. Néha többeket, másokat, senkit, vagy éppen bárkit. Megfejteni legalább olyan hiábavalóság, mint lehetetlenség. Mégis, írni kell róla, beszélni, érezni – néha még az is mindegy, milyen formában. Olyan sokféle szerelmet ismerek.

Nekem is volt – mindenféle. Van most is. Naponta változik, talán úgy mint mi, akik benne vagyunk. Talán csak annyi kéne, hogy átengedjük magunkon, hogy megengedjük magunknak.

Mert dobog a szívünk, mert szeretünk. A kettő kéz a kézben jár. Máshogy nem is lehetséges.

Minden szerelmesnek (innen és túl) ajánlom ezt a kötetet, válogatott nyafogásaimat, hol egyszerűbb, hol bonyolultabb szerelmeimet.

Szeress…

(Ja, és kéretik nem túl komolyan venni, hiszen ez csak játék, nem igaz? Nem. Igaz.)

Atlasz

Akkor már bőrig áztam. Meg még ötvenezren áztunk ott, azon a helyen, ahol a reflektorok erősebben világítottak mindennél. Nem tudom, hogy életemben láttam-e már ilyen esőt.

Igaz, soha nem látod az esőt. Mert sötét van, vagy süt a nap, vagy a csillagok. Akkor, mi, láttuk az esőt, színes reflektorok világították meg. Nagy, meleg cseppekben esett. Végiggurult a hajamon, a karomon, a szempillámon.

Robert Smith énekelt a színpadon. Nem, nem énekelt, haldoklott, azt hiszem. "Watching me fall…" Ez volt a dal, amit éppen megosztott velünk a fekete gitárjával. Régi szerzemény, tizenkét perces. Totál beszippantós.

A gruftie lányról mellettem patakokban folyt a festék. Vagy sírt. A fiúja a vállára tette a kezét, de hiába. A lányt nem érdekelte. Egyedül volt. Egyedül akart lenni a tömegben.

Rágyújtottam és a tenyeremmel takartam a parázst, hogy végig bírjam szívni.

Atlasz mögöttünk állt. Furcsa alak, nagyon nem illet a képbe. A nyári fesztiválok varázsa, soha nem tudod ki áll meg a hátad mögött. Egy új, vagy egy régi ismerős.

Atlasz vigyázni jött. Nem engedett a közelünkbe senkit.

Ez nem is volt nehéz. Kétméteres magasságával, tele tetovált karjával, és markáns arcával egészen úgy nézett ki, mint egy bérgyilkos. Csak a mosolya volt lágy, ahogy néha kivillantotta. Biztos zenész. Rockzenész.

Mikor megindult a tömeg, úgy magasodott fölénk, mint egy igazi őrangyal. Az is volt.

Hibátlan és zavartalan percek teltek el, pedig közben legalább kétszer elveszítettem az agyamat. Vagy mit tudom én, oda adtam Robert Smith-nek, aki mozdulatlan pengetett, bármennyire is paradox, így volt! Láttam!

Atlasz nem szólt, csak mosolygott, a nevét sem tudtam, de voltak percek amikor azt gondoltam, odaadnék neki mindent, csak azért, hogy vigyázzon. Ránk.

Aztán rájöttem, hogy semmit nem adhatok. Magamat sem.

Másé vagyok.

Egy másiké vagyok. Aki nincs itt. Nincs velem. Mással van, nagyon messze. Pedig sír az ég, és ha esik mindig rá gondolok.

És nem mesélhetem el neki Atlaszt. Nem értené.

Budapest, 2002. augusztus

Hajnal 4-kor

Tudom már, hogy ma éjjel sem alszom.

Pedig fekszem, igaz a földön. Koszos a szõnyeg, nem vagyok rendes lány, hiába tanultam sokat az anyámtól, mostanában valahogy elhagytam a fészekrakó ösztönömet.

De megtanultam nõ lenni, testvér lenni, barát lenni és szeretõ.

Takarítani utálok, fõzni nincs idõm, megfojt a mosatlan. Igaz, csak egy hete.

Pedig egyszerûbb lenne rendet rakni, kipucolni mindent. Magam körül.

Nyár van, egy héten kétszer kell borotválni a lábam, a melegben gyorsabban nõ a szõr.

Gyilkos nyár van.

A melegben nehezebben alszom el, és sokkal többet szomjazom.

Arról a helyzetrõl nem is beszélve, hogy ilyenkor sokkal jobban hiányzik valaki. Aki csak úgy itt van.

Halkan jár, éjszaka jön.

És kék a szeme.

Picsába.

Hihetetlen, hogy nem tanulok. Mindig a rosszat akasztom le a fogasról.

Mindig mindent elhiszek. Elég csak annyi, hogy valaki csodát tudjon tenni bennem. És máris … álmatlanul fekszem. Apróság. Csak éppen beleszerettem valakibe. Csak éppen szerelmes lettem belé.

Erre nincs tréning.

Azt hittem ez az érzés soha többet nem talál meg.

A szõnyegen fekve nyüszítek a fájdalomtól és azt gondolom, soha többé nem leszek képes mást szeretni.

Megmérgezett a kígyó, akit én tekertem saját nyakam köré. Ne csodálkozzam hát, hogy éjszakánként haldoklom. Lassan ölõ méreg ez.

Én akartam.

Én kerestem.

Felállok hát és egy pohár bort töltök.

Tompítok kicsit.

Kéne vennem egy kutyát.

Pedig most azt hittem jó a talizmán, hogy nem hibázunk. Nem hibázunk, babaházunk. Bediliztem.

Õ sem az. Nem az fáj, hogy õ nem az, hanem az, hogy õ sem.

Nincs több idõm a fájdalomra. Már túl sokat adtam. Odaadtam a szerelemgyerekemet is. Igaz, akkor tél volt.

Még jó, hogy vannak angyalok. A nagyanyám a nagyapáddal kávézik az égbolt fölött. Közben a fejüket rázzák. Micsoda hülyeség.

Még jó, hogy vannak álarcaim. Minden nap másikat hordok.

Nagyanyám néha lekacsint és azt mondja: nyújtsd ki a kezed, akkor eléred.

De nincs több idõm a fájdalomra.

Tudom, hogy holnap éjjel sem alszom.

Budapest, 2002. július 30.

REplay

Kezdetben csak egyszerűen megráztam a vállam, mert hát ugye az ember elôbb-utóbb hozzászokik a kapcsolatok afféle tulajdonságaihoz, hogy elôbb ér véget, mint azt igazából terveztük. És biztos, hogy akkor amikor nem számítasz rá. Az elbocsájtó szép üzenetre. Konkrétan.

Igaz, az új évezred sztereotíp nôi ideálja nem áll már meg az esküvôiruha kölcsönzôk elôtt könnycseppeket morzsolgatva az orra tövébôl. Maximum néha a multiplexekben áztatja el a kukoricáját, amikor a szélesvásznon egymásra talál nô és férfi. És belátható, hogy csak nôi társaságban csinálja ezt a kiborulást, mondván baromi kemény vagyok én is!

Azért néha eszembe jut, hogy anyám huszonkét évesen feleség volt, huszonhárom évesen pedig anya.

Hogy is volt?

Az elsô sírógörcsöt akkor kaptam, amikor négy nappal a kiköltözésed után a kötelezô antidepresszáns alkoholmennyiség bevitelét követôen, a bulimaradékot takarítva ösztönszerűen a spájzba mentem a porszívóért. Illetve csak mentem volna, mert a porszívó nem volt szokásos helyén. Elvitted magaddal amikor kicuccoltál tôlem. Ültem a fal mellett és zokogtam. Aztán elsô indulatomban felhívtam anyámat - gondolván ebben a krízishelyzetben csak az ész és a tapasztalat segíthet. Tévedés.

Következô szívinfarktus akkor ért, mikor barátaim tanácsára átrendeztem a lakást - szomszédaim kicsit nehezteltek a hajnali szekrénytologatás miatt - és az íróasztal fiókjában megtaláltam azt a verseskötetet amit még tôled kaptam, mintegy örök mementóként az egészhez. Jézusom! Higgyek az égi jelekben vagy ne? Persze a kötet címe stílusosan „Várj reám” amivel már akkor se nagyon tudtam mit kezdeni, meg most sem. De leginkább most. Várjak, tényleg? De meddig? Amíg letisztulnak a dolgok? De milyen szinten? Mennyire csinálhatok magamból depressziós szerelmi páriát anélkül, hogy magam elôtt ne legyek nevetséges? Na jó.

Persze ha egyáltalán szóba jöhetne az a verzió, hogy újrakezdjük az egészet.

Spontán kiborulásim után (metrón, villamoson, moziban, munkahelyen, telefoncsacsogás közben, szerelmes gerlepárt látván) persze rutinszerűen beindult a tagadó korszakom.

El sem bírom képzelni, hogy mennyit jöhetett rád a csuklás akkoriban, mikor baráti köröm rendszerint titulált mindenféle fajzatnak engem segítendô.

De akkoriban mintha ki is tárult volna egy kicsit a világ. Szórakozóhelyrôl szórakozóhelyre jártam végigpróbálván az összes koktélt és sörfajtát ami csak létezik. Szorosabbra fűztem a baráti kötelékeimet és napi négyszer hívtam telefonon anyámat, aki boldog volt, hogy hall rólam, ugyanakkor tanácsaival bombázott éjjel és nappal.

Gyakorlatilag készen álltam az újra. A teljesen újra. Csak hát éppen még mindig nem tudtam enni, és az összes utamba akadó hímnemű túl magas volt, túl alacsony, túl szôrös talpú, túl barna, túl sovány, túl kövér, meg ilyenek.

Ráadásul napokat töltöttem a naplóm olvasásával, hogy megtaláljam a választ. A választ A

kérdésre. Hol rontottuk el? Aztán ez késôbb leszűkült arra a kérdésre, hol rontottam el? Mert más lehetôség nincsen. Én voltam az.

Tagadó korszakból tehát átléptem az önokoló-lúzer-béna-kapcsolatra teljesen képtelen nônemű szerepébe, ami rosszabb volt bárminél.

Plusz, a szegény embert még az ág is nyúzza effektus agresszív csúcspontjaként simán közölték velem, hogy Te! már régen becsajoztál. Klassz. És ezt csak úgy egyszerűen a telefonomba mondja a közös ismerôs srác, aki halálosan boldog, hogy végre bosszút állhatott rajtam azért, mert annak idején ô (mármint a bosszúálló) mint férfi egyáltalán nem érdekelt. Mert nekem pont az ô legjobb haverjába kellett beleesnem ,aki egy veszett sármos pasas, de a legnagyobb bohóc a földön. Az is igaz, hogy ez a link fazon a veszett sármját leginkább saját érdekében használja.

De ez akkor sem magyarázat a becsajozásra, és különben is, hogy teheted amikor én itthon vagyok és meghaltam már ezerszer minden nap. (A legutóbb például a parkban a szerelmes gerlepárt nézve.)

Aztán elmúlt ez is, felmorzsolt a hétköznapi élet, idônként még összerándult az izomzatom mikor egy-egy közös dalunkat lejátszotta a rádió ,vagy ha közös barátainkkal hozott össze a sors.

Már éppen behegedt volna a varrat, mikor megint elémpakolt az élet. A sors útjai, meg minden, én pedig kétpercenként rákezdtem a „Hát, ezt nem hiszem el …” mantrára. Tehetetlenség vesz rajtam erôt félpercenként és az agyamat járatom minden egyes megmozduláson. Eszembe jut, hogy nem tudok felejteni.

Kicsit fura ez. Mert mindenki mást mond. Ilyen okosságokat például, hogy csak a káposzta jó felmelegítve, meg biztosan még dolgotok van egymással, meg hogy ez csakis valami karma lehet, tuti, hogy elôzô életetekbôl ismeritek egymást, azért nem tudtok elszakadni.

Én már nem tudom mit gondoljak. Pontosabban azt gondolom, hogy nem gondolkodom tovább. Az agyalás is ilyen nôi dolog. Amit hoz az élet, úgyis az lesz! (És azt ki befolyásolja?) Egyszer már elrontottuk. Nagyon. Így már nehezebb. Te nem szólsz. Bevallottan vagy gyáva, én is az vagyok. De mindenkinek van még egy sansza. Még a leggyávábbnak is.

Vagy talán mégsem.

Budapest, 2001. szeptember

Újszülött

Vannak napok, amikor fogalmad sincs, mi van veled. Semmi baj, nem történt semmi extra ami lehúzhatna a mélybe - de olyan sem, amitől jól éreznéd magad, vagy ilyesmi.

Csak a hétköznapok nyomasztanak kicsit, de tulajdonképpen már kétségbeesett sem vagy. Nem. Kicsit olyan, mintha feladtad volna. És ez nem jó. Nagyon nem.

Pedig születésnapod van. És mint minden évben ilyenkor, márciusban ajándékot kapsz. Ha észreveszed. Ha van rá erőd, hogy észrevedd, hogy ne azzal foglalkozz, önző mód, hogy mitől érzed magad ilyen furán bizonytalanul.

Hajnal kettőkor választasz tehát és azt mondod: muszáj mennem a többiek közé. Még akkor is, ha különös ez az év. és mindenki csak félig önmaga ilyenkor.

Mi a baj az én generációmmal? Ha tudnám ... segítenék. Rajtuk. Magamon.

Megyek hát közéjük keresni, találni. Művészek. Kicsit én is ide tartozom. Vagy majd egyszer. Ha attól lesz valaki művész, hogy bizonytalan, ideges és zavart. Vagy attól, hogy érzelmi hullámvasutakról bucskázik le, és mászik vissza azonnal, csak hogy ez adja az erőt és az inspirációt az alkotáshoz. Művész-gubó vagyok. Egyszer majd megszületek.

Megyek hát közéjük. Pedig most, hajnali kettőkor nem jó. A lépcsőre ülök. Ugyanúgy, mint az éjjel az álmomban. Akkor is a lépcsőre ültem, és ébredve azonnal kaptam az álmoskönyv után, és a jelentést kerestem. Ezt irta: változás. Az jó. A változás jó.

Tudat alatt tudom tehát, csak tudatban ellenkezem még. Ott ülök továbbra is, mikor a két pasas megérkezik. Pasas ... miféle hülye szó ez? Férfiak ők - legalábbis koruk szerint. Zenészek, őrültek, részegek, tehetségesek. Akkor még nem is sejtem, hogy mennyire. Látom, érzem és érzékelem, hogy valami készül. Bennük. Körülöttük.

Az egyik, egy vérmes olasz, akinek kincs van a torkában, a másik maga a kincs, akinek minden mozdulatában ott a zene. Érzem megint.

Olyanok, mint két gyerek, akik valami turpisságra készülnek. Közös titkuk van, cinkos a mosoly, együtt mozdul a kéz.

- Zenét irunk - mondja a fiatalabb, tudod, az, akinek minden mozdulatában ott a zene. Egy mosoly még, és el is tűntek a szemem elől.

Mozdul bennem valami,különös, de mennék utánuk a rejtekbe, az ajtó mögé, ahol eltűntek, mind a ketten. Mintha ott lenne a válasz. De mindenképpen ott van a válasz lehetősége, hogy hátha ...

Elbújnak tehát a különterembe, megfelelő mennyiségű sör és cigaretta társaságában.

Megyek hát közéjük. A portás ferdén mosolyog rám, mert hát oda nem lehet csak úgy ... bemenni.

Ismer régen, beugrót sem kell fizetnem soha. Megkérdezi, miért vagyok szomorú, fáradt mosolyomra ugyanolyannal válaszol. Aztán az ajtóra mutat, ami mögött már folyik a munka. Beosonok tehát.

Furcsa dolgok a hangszerek. A terem hideg és hatalmas, tekintélyt parancsoló a komor szobor, a fa bútorok, a magas mennyezet finoman kimunkált gipszstukkóival, a terített asztal. Holnap megint itt ebédel a honi művészek apraja és nagyja - ugyanúgy mint száz éve már minden nap.

De én csak a zongorát látom, a hangszerek nagyasszonyát, ami bármilyen kopott és régi már - akkor is uralkodik. Ijesztő és megközelíthetetlen, mégis arra vár, hogy megszelídítsék. Ez biztos.

Egész közel ülök hozzá (a lépcsőre megint) és nézem, ahogy hagyja magát, hogy a csodafiú a jól ismert mozdulatokkal megérintse. Egészen közel hajol, inkább bújik hozzá, a billentyűkhöz, miközben dúdolja azt a dallamot, amibe bele kell szakadjon a fejem meg az agyam.

A vérmes olasz fölöttük áll és csak néha avatkozik bele az intim duettbe, a szelidítés szertartásába. Össze is vesznek ilyenkor az olasz meg a csodafiú. Össze is csapnak, mint két ellentétes pólus, nekem meg muszáj nevetnem ezen. Persze értem én, hogy ilyen a közös munka. Lassan megy és mégis olyan gyorsan. Aztán újabb dallam érkezik:

- Ez most olyan, mint mikor meglátod és tudod, hogy ő az, mert neked tökéletes, de ő persze visszautasít. Pedig nem baj. Nem számít. Megy tovább.

A két szó tökéletesen megmarad a levegőben, a csodafiú cigarettát sodor, én is rágyújtok tehát.

Aztán hirtelen felpattan és körbetáncolja a széket és közben csak mosolyog. Végül rám néz és azt mondja:

- Olyan dalt akartunk írni, ami olyan, mint egy rajzfilm. Pici emberkék mennek, pici faluban, pici házak között, pici ... ilyen nagyon pici kutyákkal.

Hirtelen ül le a zongorához, és simogatja megint, az arca mosolyog, szinte hozzá sem ér a billentyűkhöz miközben leüti az akkordokat. Csak ennyit mond, nyilvánvalóan, tisztán és egyszerűen:

- Ez a dal így kezdődik - majd lejátssza a leggyönyörűbbet, a legesleggyönyörűbbet, amit valaha hallottam. Jézusom! Hát születésnapom van. Tök csöndben ülök. És vigyorgok. Meg cigizek.

Az olasz énekelni kezd és úgy él a szeme, mint még soha. Összeölelkeznek és ugrálnak megint.

Mutasd magad dal, véres újszülött, mert gyönyörűbb vagy bárminél.

Budapest, 2001.január

A Szőke

Nem kapok levegőt a szárazjégtől. Percenként kiabál a szervezetem folyadék után, de képtelen vagyok bármerre is elmozdulni. A hajam izzadtan tapad a homlokomra, a felsőm a hátamra, a vállamra meg mindenemre.